

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Àquest número 10 cts. per tot Espanya
NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA CARTA D'EN CLEMENCEAU

En Poincaré, des del piano: — Sembla que amb tot i els anys, aquest minyó es fa sentir!

La puja del franc

En poques setmanes la divisa monetària francesa ha pujat quatre o cinc enters. Bona senyal? Bona senyal.

Farà Poincaré el miracle que no han sabut fer Caillaux, Painlevé i l'Herriot?

Nosaltres no creiem amb miracles. El camí que cal seguir, en Poincaré no el seguirà i les finances franceses continuaran trontollant. Al franc no el sana ni Déu de la seva tisi incurable.

No obstant, nosaltres voldríem que el que no és possible ho fos, i que els francesos i el franc sortissin de les seves angúnies.

Així als nostres veïns se'ls passaria la nerviositat que ara els agita i no donarien els espectacles tristíssims de què ha parlat la Premsa aquests dies.

Quina culpa tenen els estrangers de què el franc no valgui més de quinze cèntims?

Si a França no volen turistes, que tanquin les fronteres.

Però admetre'ls i després insultar-los i dir que van a París a afartar-se i fer "la noce", no és digne de la hospitalitat i la cavallerositat francesa.

Es natural que els aprofitadors de gangues agafin pels cabells l'ocasió de donar un tomb per París.

No farien igual els francesos si el cas que comentem es produís a la inversa?

Es clar, que ho farien.

No val, doncs, a queixar-se i fer escarafalls i moure aldarull i entregar-se a expansions i manifestacions xenòfobes.

Amb gestes histèriques i actituds fora de raó, la moneda desvaloritzada no recobrarà el poder lliberador perdut.

Calen, per a aconseguir això, altres arbitris que ha de cercar el Govern i que si el Govern no troba, ha d'imposar el poble.

La llei laica mexicana

Confessem la nostra ignorància.

No coneixíem la llei laica, que a sang i a foc està aplicant el president Calles.

A sang i foc? Això no és més que un dir.

Fins ara, sortosament, no han hagut de funcionar contra el fanatisme clerical més que les mangueres de regar els carrers i apagar els incendis.

Això no vol dir que en Calles no estigui disposat a emprar arguments més contundents.

Però val més que no hi hagi necessitat de la manera forta, d'adoptar resolucions extremes.

Calles no fa més que complir la llei.

Ell no l'ha feta. No és autor de l'estatut religiós, que ha esdevingut en pocs dies l'actualitat del món.

La tradició laica és vella a Mèxic.

La Constitució del 57 ja separava l'Església de l'Estat.

Les manifestacions externes del culte fa temps que tampoc eren autoritzades a Nova Espanya.

El catolicisme, no obstant i malgrat la indiferència o l'hostilitat del poder públic, es desenrotllava frondosament, multiplicava sa influència i ses riqueses.

Va haver necessitat de forjar un instrument més adequat per endegar la inundació, per aturar la invasió negra.

Aquest instrument ha estat la llei laica, que acaba d'assolir celebrat universal.

La llei laica prohibeix la vida monàstica a Mèxic.

Expulsa del territori federal a tots els frares i capellans estrangers.

Limita a un número molt reduït, a uns 800, els nacionals que es poden dedicar al sacerdoci.

Excloueix de l'exercici de l'ensenyança tota la gent de sotana.

Nacionalitza els temples i entrega la seva administració a Associacions municipals i parroquials, sota el control de l'autoritat.

Expropria l'Església i s'incauta dels seus béns.

Estableix taxativament la prohibició d'adquirir per a les entitats religioses.

Etcètera, etc.

La transcendència d'aquesta llei és evident. És una llei revolucionària, que sembla dictada per la Convenció francesa o pel Soviet rus.

No l'ha promulgat el ciutadà Calles. Però ell és el seu pare, perquè és el que posa esperit en la seva lletra, l'omple de sentit i la fa viure gloriósament.

ANGEL SAMBLANCAT.

El xacal

(TRAGEDIA EN UN ACTE)

ACTE UNIC

L'escena representa un camp resplendent, ple de vinyes i arbres fruiters. Un camí l'atravessa, perdent-se en la llunyania plètòrica i exuberant de vegetació i de vida. És un capvespre d'un dia d'agost. Època actual.

ESCENA PRIMERA

Pinyol, guarda de les vinyes, amagat sota d'un ametller, amb l'escopeta penjada al coll i una estaca a la mà. Espia, recollit com una pantera preparada per a donar el salt sobre la presa. Després Peret.

Pinyol.—Ah!, ja t'agafaré avui, lladregot...! Això de què cada dia em prnguis un raïm, se t'ha acabat... Aquest vespre em sembla que en lloc de moscatell, menjaràs bastó... Ja et donaré, bandoler! (En Peret, nano de dotze anys, entra en escena pel camí llunyà.) Ja et tinc!

Peret.—Quins raïms més macos! Donen ganes d'adorar-los agenollat.

Pinyol.—Em sembla que avui els avorriràs.

Peret.—Agafaré dos o tres grans, i avall. (S'ajup per a collir-los.)

Pinyol. (Pegant-li una garrotada.)—Aquests no et faran profit...

Peret. (Que cau ferit.)—Mare meva!

Pinyol.—Et deia que els avorriries...

ESCENA ULTIMA

(Entra en Joan, pare d'en Peret, pel mateix camí que son fill. Els mateixos i en Joan.

Joan. (Cridant.)—Peret! Nen! On ets? (A Pinyol.) Heu vist al meu fill?

Pinyol. (A punt de fugir.)—A terra el teniu.

Joan. (Es treu un ganivet i cau sobre Pinyol com un llamp.)—Assassí! Fill de gossa! Fill de p...!

Pinyol.—Perdó! Socors!...

Joan. (Obrint-li el ventre com una síndria.)—Morin, covard! (Acudint al nano.) Peret! Fill! Respira; no deu ésser mort... Els morts crec que no respiren... (Tapant-li el cap que sagna.) Fillet! No em veus? (Agafant-lo d'una abraçada.) Hi ha Déu al món?

Res més.

DIEGO RAMON.

IMPRESSIONS DE PARIS

El reialme del cubisme

L'Exposició Internacional de les Arts de la Decoració, ha marcat una època en l'art popular de París: l'època del cubisme.

Els grans magatzems de venda s'han assimilat l'art d'aquesta escola i el fan negociar fent-li fer ressortir els objectes exposats. No és pas, però, el cubisme del Picasso, del Joan Gris o del Leipschitz. És un cubisme comercial: d'expressió, sense ànima.

La "midinette" és la que, vivint-lo, s'hi troba verament en postura. Com totes les arts, el cubisme arriba tard al domeny del públic. La vibració de colors i el sincronisme de formes, ha fet fremir cinquanta voltes a totes les "midinettes", sense saber que tenien l'esperit cubista.

Pot dir-se que el cubisme era una necessitat que s'imposava, almenys a París. El desig d'ensenyar les formes: les cames, els braços, les aixiles, la canal del pit, és una mostra de la inquietud per l'asimètrica simetria de la forma.

El fer l'ullet a un jove ros i tot seguit a un altre brú, excel·liment de més d'una "midinette", és un assedegament pel sincronisme de formes, colors i sensacions.

Mes un cop vinguda, fins amb la disposició de la forma de sabates ha pres rel la nova cola: és el procés degeneratiu de tot ço que cau en el domeny col·lectiu.

Avui tot és plàstica cubista. Es com en els temps de les intensitats apogeïtiques: l'esperit n'ha fugit; resta la forma.

El comerç ha arribat a degenerar així aquest art. És l'època de la democràcia sencera: mercantilisme, amorfisme, comunisme agut.

Dels prospectes als rètols i aparadors, tot proclama l'esplendor material d'aquest art, brillant com en ple reialme que està. Mes com tot reialme, manca la saba interior.

Sort, però, que al costat d'aqueixes natures mortes, força ben ornades, s'hi veuen les veritables natures vives reflectant l'esperit cubista.

La noia de París, de la generació actual, és un vera composició de Delaunay: un buf de més i l'obra mestra humana apareix en el fons dels ulls i de l'esperit.

Mes amb tot això la política té encara circulació: és el comerç, la indústria, l'exposició de les arts de la decoració, la deformació de l'art per a presentar-lo al poble sense ànima.

Car quan tota idea deixa de constituir un mite, un art, i es troba implantada, la seva ànima està occida: com el cubisme popular de París.

ANTONI PENA.

QUESTIÓ VELLA

Sembla que es torna a remoure l'empalagosa qüestió de si pot tenir Espanya tal com li pertoca, un lloc en el Consell Permanent que porta tot l'enrenou, d'aquesta entitat que en diuen la Societat de Nacions.

Un any ja fa que es parlava d'això mateix amb passió, com si es tractés d'una cosa d'aquelles de vida o mort; arribà la primavera i se'n va parlar altre cop, si bé no amb tant entusiasme com en l'ocasió anterior; i ara per tercera volta torna a armar-se un tripijoc, per si la vacant que resta al Consell, donar-se pot al Brasil o bé a Polònia, car la pretenen les dos, o a Espanya, a la qual ajuda Anglaterra de debò, i França, perquè li obliga la situació del Marroc.

En vindre el mes de setembre, que ja el tenim ben aprop, es reunirà el Consell Permanent, i pendrà acords respecte a omplir la vacant o bé ampliar-la amb dos llocs, mes, per tal de què així pugui restar satisfet tothom, donant a Espanya i Polònia deguda satisfacció, cas que el Brasil es retirí al començar les sessions.

Veritat és que per ara no interessa la qüestió, de tenir o no un lloc fixo en aquell Consell pompós, que sol fer com fan els altres Consells importants del món, ço que en nostra terra en diuen "molt soroll i poques nous".

Si ens hi volen, serem dintre, sense gran satisfacció; si no ens hi volen, no penso que ens donguin cap disgust gros.

Prou feina tenim a casa, com hi ha món!, els espanyols, per formar un Parlament de nova constitució, que tingui una sola Cambra que valgui tant com les dos que en el vell règim teníem i que feien tants bunyols!

El Govern, que no rossega perquè vagi marxant tot, fa bastant temps estudia amb la millor intenció la forma més enredada d'obrir novament les Corts.

Unes Corts fetes a mida, és clar, i amb un motillo nou, perquè un sol parlamentari no hi vagi dels anteriors, a moure gresca i tabola i a parlar de vuits i nous.

Quan tinguem les Corts obertes i vagin bé de debò, i representats s'hi trobin tots els diferents sectors de les nostres forces vives i de les mortes i tot, crec serà l'hora adequada de posar a discussió si ens convé ser dintre o fora la Societat de Nacions.

En tant això no succeeixi, sinó ens hi volen, millor; car per fer papers ridículs ja som massa grandassots.

FLOK.

Està clar!

—Escolti, amic Serafi, em podria dir quin és l'últim peix de l'escala zoològica?

—Ja ho crec, senyor Martí; segons empara la lògica jo crec que deu ser el "Del-fi".

KADAFORD.

Del moment

La premsa d'aquests dies ens ha portat una nova: en Dzerjinsky ha mort. L'antic cap de la txeca soviètica, una de les primeres figures de l'anomenat comunisme de guerra, va ésser, sens dubte, el "Marat" de la revolució russa. Era l'home, que, com el famós convencional francès, fou inflexible davant de tot acte que fos contrari al règim que ell defensà amb tant braó.

Quantes persones, culpables o potser no, varen ésser immolades, tal volta perquè no plaien al sanguinari capítol, o li semblaven poc afectes al règim naixent!

Fins la seva mort ha estat misteriosa, ja que, segons uns ha estat emmetzinat, i segons altres desapareix víctima d'un atac cardíac.

Quants secrets s'emporta a la tomba aquest terrible jutge!

Rússia i els seus homes sempre seran els mateixos. Sempre planarà damunt d'ells la llegenda del misticisme, el misteri dels pobles asiàtics.

ESPARTACUS.

L'homenatge a Rusiñol

L'homenatge que la simpàtica vila de Llinàs del Vallès ha tributat a Santiago Rusiñol, ha estat tan grandiosos com esperàvem.

La vila on Rusiñol ha passat tants anys i ha conegut la companya de la seva vida, ha sabut tributar-li el just homenatge.

Totes les festes resultaren molt, tant la representació de les seves obres "El pintor de miracles" i "L'hereu Escampa", a l'envelat bastit expofés, com el vermut d'honor, com les sardanes i els balls.

Però l'acte més grandiosos fou el de donar el nom del gran artista a un dels principals carrers de la vila, al carrer on Rusiñol hi ha viscut trenta cinc anys.

Parlaren, en l'acte, els senyors Codina, Pasqual, Serra, Illa i Rosich, i la senyoreta Enriqueta Moratons llegí una poesia d'una dama que ha amagat el seu nom. Rusiñol, ple d'emoció, contestà els parlaments.

La festa fou grandiosa. En Rusiñol estava molt emocionat. Hi havia tot el poble i molta altra gent de la comarca.

Després de l'acte de Sitges, l'acte de Llinàs del Vallès ha estat el millor.

EL NOU HOMENATGE AL MESTRE RUSIÑOL

En Rusiñol, a Llinàs, voltat d'un grup d'admiradors, dirigint-se al carrer que ha de portar el seu nom

El concert de l'aviram

No es tracta de cap concert de pollastres, ni de cap cosa per l'estil. Es tracta—vés qui ho diria!—d'una olla de grills.

Aquest afer ha mogut molt d'enrenou a l'Ajuntament. Molts regidors i tinentes d'alcalde, per aquesta qüestió, s'han oposat a l'actitud de l'Alcalde. Si l'alcalde no hagués vingut expressament de París, s'hauria vist que la majoria dels regidors estaven en contra l'Ajuntament. Però, l'alcalde ho pogué arreglar, i en el ple passat el dictamen presentat per la Permanent triomfà.

El ple fou mogut. Discursos d'advocat que no convenen, fulles, un duel entre els senyors Ponsà i del Río, etc., etc.

La qüestió és aquesta: L'Ajuntament ha volgut rescindir un contracte perjudicial per la ciutat; l'Ajuntament té raó. Però, l'ha rescindit d'una forma molt poc legal.

A l'Ajuntament, l'Ajuntament ha guanyat. Guanyarà davant dels Tribunals? Temem que tingui un fracàs com el recent amb motiu del plet en l'Ajuntament i el Col·legi d'Agents de Canvi i Borsa, fallat a favor d'aquest darrer.

ANISSOS

DE

FRARE

Xistus de Sagristia

Recopilats per Mossèn PIU

■ Preu: UNA pesseta ■

EL PRESIDENT CALLES

que a Mèxic, conseguint la separació de l'Església de l'Estat, ha fet una gran feina digna de tots els elogis

Psalm dels psalms

I
Diu que passen de tres mil
les rates que matà Sant Gil.

II
Glòria a Santa Ursulina,
que en un desert de la Xina
inventà la paperina.

III
Diu que l'apòstol Sant Pere,
montant una moto "Indià",
va guanyar una carrera
de Sant Pol a Vilafant.

IV
No és pas cert que Sant "Arturo"
adobés llums de "carburo".

V
Pobreta Santa Isabel
que sota el nas duia pèl.

VI
S'ha ben provat que Sant Pau
feia munyques de blau.

VII
Tota una nit Sant Ferràn
se la va passar xiulant.

VIII
S'ha dit molt que Sant Antón
una nit a Cadaqués
va guanyar-se molts diners
fent solos de "violón".

IX
No se sap si Sant Silveri
duia camisa a l'imperi

X
No és pas cert que Sant Geroni
sigués parent d'en Marconi.

XI
Diuen que Sant Bernabé
feia elàstics de papè.

XII
Sant Cristòfol Nano
era caçador
i els conills matava
amb tirabuixó.

PELAI SALA.

El Sant Crist

França treu el Sant Crist gras dels seus
mutilats per a veure si commou als Estats Units
i aquests li perdonen els deutes de guerra.

No creiem que aquesta mobilització de des-
ferres humanes faci gaire impressió a míster
Mellon.

El franc ha rodat a l'abim i no hi ha qui
l'aixequi de terra.

Es dir, hi ha un remei senzill, pla, humà;
però aquest no el volen aplicar els francesos.

Reduir les despeses, fer pagar als rics: Veus
ací el programa amb que França podria res-
taurar les seves finances malaltes.

Veus amigues, procedents de les quatre parts
del món, li donen el mateix consell.

Però els francesos no volen escoltar.

Volien tenir grans exèrcits, esplèndides co-
lònies, celebrar aliances, tallar el bacallà en la
política exterior, i això costa car.

La glòria militar, l'hegemonia política es
paga amb la ruïna, amb el desastre financer.

Si no volen, doncs, els nostres veïns viure
amb austeritat, amb modestia republicana en
lloc de presumir i vestir amb luxe imperial,
que no es queixin.

AQUEST NUMERO HA ESTAT
VISAT PER LA PREVIA
CENSURA GOVERNATIVA

La Festa Major de Gràcia

Avui comença la Festa Major de Gràcia,
que durarà vuit dies. La Festa Major de Grà-
cia és la nostra pròpia festa, és la festa de
LA CAMPANA DE GRACIA. El so que
avui fem és el d'alegria, de goig, és el so de
la màxima festa.

I tenim l'orgull de dir—sense que ningú no
pugui desmentir-nos—ho—que la nostra festa
és la millor de totes. A Catalunya no hi ha
cap altra Festa Major tan brillant com la de
Gràcia.

Avui estem de festa i ho estarem tota una
setmana. Que els lectors gaudeixin també d'a-
questa alegria, i vinguin amb nosaltres a re-
córrer totes les festes de Gràcia.

A Londres s'ha publicat un llibre en blanc.
Que també hi ha censura?

Perquè els llibres en blanc no diuen res. I,
ara més que mai, convé fer parlar als llibres.

Una noia ha atravesat, nedant, el Canal de
la Manxa.

Nosaltres pensem:
El difícil que és nedar i guardar la roba!

Un nen de deu anys, venedor ambulat, fou
detingut l'altre dia i auxiliat—patia fam!—al
dispensari de l'Ajuntament.

Quin delictes havia comès aquesta criatura de
deu anys? El de guanyar-se la vida per a po-
der, ell i la seva mare, menjar un tros de pa
de tant en tant.

A Barcelona, la burgesa ciutat dels 25,000
automòbils, són moltes les criatures que patei-
xen fam i misèria. El que deixa sofrir a un in-
fant, és un canalla. Per això Barcelona és la
ciutat més canalla del món.

I la caritat oficial, doncs?

I les Junes de Dames?

A la Delegació d'Hisenda sembla que estan
de broma. A la secció del Llibre de Vendes, hi
ha un cartellet que diu així:

"Libro de Ventas. Recepción y entrega de
doce a dos."

Hi aneu a les hores indicades i us diuen que
les hores són de cinc a set de la tarda. De ma-
nera que, després de pagar, encara us pren-
nen el pèl... i el temps!

No hi ha dret, senyors (?) a enredar al pú-
blic!

LA "CAMPANA DE GRACIA" I ELS
HOMES DE "LA CAMPANA DE GRACIA"
QUE TOTS TENEN UN COR AL PIT—
COSA QUE NO PASSA AMB TOTHOM—,
DEMANEN L'INDULT DE JOAN BAP-
TISTA ACHER, QUE SOFREIX CON-
DEMNA AL PENAL DEL DUESO.

A Madrid no deixen fumar als que van amb
tramvia, encara que vagin amb la finestra ober-
ta, perquè l'altre dia una espurna de foc va
tocar la cara d'una dona.

Hi han espurnes que ens fan més mal, i no
diem res.

A més, a les gran ciutats estem plens de pe-
rills. S'ensorren "metros", cauïen cases, cables,
etcètera.

"Qui no vulgui pols, que no vagi a l'era."

L'escriptor (de tot en direm escriptors aviat)
Alvar Retana, ha estat condemnat a quatre me-
sos de presó, 1,000 pessetes de multa i onze
anys d'inhabilitació per haver escrit novel·les
pornogràfiques.

Al poble no se l'ha d'embutir.

S'ha d'escriure valent, però amb sentit comú,
no ximpleries.

Ha estat detingut un subjecte que volia es-
tafar a no sabem quants Bancs.

I als consellers dels Bancs que no volien
estafar als seus clients, sinó que els han esta-
fat en efecte, millor dit, en l'efectiu, no els
diuen res.

"Raquel Meller" vol castigar la indiferència
amb què ens hem enterat dels seus triomfs
per terres d'Amèrica, no deixant-nos sentir la
seva veu.

Què hi farem! Manies de velles, vull dir
de belles.

En Llorenç Pahissa demana a "El Diluvio"
l'indult de Josepa Crespo.

Subscriuim la petició.

Un jove de dinou anys s'ha begut una am-
pol·la de sulfamat.

Primer es devia haver begut l'enteniment.

UN TROS DE PAPER.

UN CAS!

Jugaba, lector, a dames.
L'altre nit, matant lo temps,
¡Matant! ¡pero no eran Colera
Y no fugia la gente!

Era això en lo Café Nou,
En aquell saló primer,
Sentats l'un davant del altre,
I un condeixable meu.

Estem jugada i jugada
Entre glop de té,
Y entre glop y glop fumaban
Lo cursors de tres.

D'aquella que s'ha fet endinicha
Y fan casi escupir mics
Que una escena del Galija,
O un andante de "la Torrell".

Cuan jo anaba a entrar a dama,
De prompte entra en lo café
Un tipo ¡buen mozo! ¡quín tipo!
Jo l'vaig veure bñ y no hi crech.

Era home, no era senyor.
Y això que d'una barret;
Tan resach era y tan fusta,
Que on quedaba tot sorprès
Venent que no s'inflamaba.
Fumant desconfiadament.

Lo seu trajecte era notable:
D'una calaca de patient;
Pero curtas com lo erudit
Y las bossas d'aquest temps;
Un jech ab grans ambicions
Y desitjos de jaquet.

¡Un barret!... no era de palla,
¡Era un barret de pallé!

Tot lo mon s'hi va fixar;
Pero ell mut, indiferent,
Va escullir la millor taula
Y, què direu que va fer?
Va demanar un munticó!!
Y acabat va fer molt més.

Se l'va pendre ab mes delit
Que advocat sens feyna un plet.
Veure això y fer tot hom
For cosa d'un curt moment,
Semblava que en Santos Párrn
Volgués lliar un drama sèu!

No va quedar ni una mosca,
Van deitá "¡casi dormi!",
Dich mal; va quedá un curiós
De trastrocos, guerrilles,
De aquells que quant hi ha algun mort,
Se li sap, al "Corralé!"

Convenent de que aquell home
Fora Car, sensa remey,
S'espera; i veure que s'aleja,
Preu la gorra y fa "¡malici!",
Sortí del café "¡del gelat!",
Y furtí l'altre deitá d'ell.

Com un quant vol sabé abónt tanca
A una xicoteta sequeja,
Així l'segui fins a casa,
A una distancia prudent.

Quasi fou la porta tancada,
Quasi es pensava que ja estia lliat;
Tan fort era sa convicció,
Que allí s'plantava com cartell,
Esperant a cada pas
Sentir crís al algun gemec.

O veure sortir la criada
Esperada y corrent,
Y allí cremant-se de quario,
Recollat en la parell,
Se l'hi va fer demati;
Pero així y tot ¡ferm que ferm!

Miren si va ésser tossut,

Què dich jo, tossut! ¡jingle!
Que l'hi toquen dotze hores
Sempre esperant, sempre ab té!

Llavors va determinar-se,
Y a travésant lo carrer,
S'entra dins la escalera
Y als que baixan embesteix,
Preguntant: ¡abónt es lo mort?

Quant lo traueu? y tots rient
L'hi contestan allunyant-se:
"Què ha arribat ab lo últim tren?"

Per fi es ensopega ab la criada
Dels seus somris ¡Diu del cel!
No està més alegre que ell,
Quant fa passa un rai de llumina
A casa del adrogé.

—¡Arra sortiu de duplet!
Pensa entre sí, y pensa bñ,
Puig l'hi va explicar la criada
Que al del gelat, a las deu,
Quant entrenen en sa alcoba,
Ja l'van trová... ¡ho dich!... ¡Despertí!

BONAVENTURA GATELL.

UN SUSCRIPTOR Y UN REDACTOR.

—Senyor Rafel!
—¡Ah! Vatalaló sentia! ¡Què tal, senyor Buñyegues?

—Y donchs que no tenim por?
—¡Cai! ¡cái! hi enviat la familia a Llaveneras y aquí 'm
tò mes tremant que un jipol. Heme; ja sé que la edició
del número 16 també s'ha agotat. ¡Alta, amigo!

—¡Sí, senyor, se va despistar tota, de modo que ara 'n
fem tirar més.

—Pero escolti, geom es que hi posan cuantos velle?
—¡Per què no? 'ls hem de posar! Primerament que ja 'n
dem d'originals, y després; què no serà bonich que quant
vosté encuadrení lo Taos ur. L'aven se trobi ab tots los cuen-
tos qu'corren, col·locacions?

—Sí; pero li diran que això no té cap mèrit.
—No volim pas que 'n tingui.

—¡Allavors sap què faria? los cuantos originals y nous
los faria lliurar per cada autor y així ningú podria dir que
rostia, pe 'l que no ho sapiga, volen passar per autors dels
velles.

—Té rahó, ben pensat, ho diré a los altres y d' aquí
endevant ho faré.

Un xicot. ¡Planchas galbanizadas de coure galbánchez
pe 'l colera!

—¡No, vinga 'n una!

—¡Jemai! ¡Jemai! Dispenzi, que allà veig un amic...
—¡Vai, ¡vai, per mi no es l'quí.

—Fasé ho bñ.

COSAS DE BESTIA QUE LAS PAN LOS HOMENS.

—Pendrre llot de barra.
—Menjar pastanagas.
—Deitar diócs.
—Tirar un carretó.
—Enamorarse.
—Fugir del colera.

Y altres que dirim quant nos vagui

POCHS MALS DE CAP.

BONFETO

De lletja may per cert la lluna poca
Quant surt com un mitall sense cap taca.

Y berrós es entre verda fullaraca

Lo sol mirar que a la rosada asseca,
Bonich es cap al tart, portant la toca,
Anar a una fonteta ab noya maca,
Y sola un roure, que 'l calor aplaca,
Menjar entre las flors tot una fleca.

Bellissas tolas son que 'l cor invoca;
Mes si un dia 's vegeu qui las explica
Trovanse, per menjar, sens pa ni coça,
Ab dona, sogre, y la quitxalla sica,
Que quant l'un no babeja l'altre 's moca,
Veureu com en cap d' ellas pensa mica.

Z. R.

Lo fundador de Un Taos de Paven, D. Albert Llanas, ha
posat a disposició de las autoritats un gran local espayés,
ventiladíssim y clar, local que rodeja un pati extens, pera
que si lo colera no cedia, pogués ser habilitat pera hospital.

Mos sabem de positiu que lo maliciós senyor Llanas de-
sistirà que no hi hagués necessitat d'fer us de lo seu ofe-
riment.

Així ho ha dit en confians a certes personas.
Sembla que lo colera, en vista de 'los paranyos que se li
posan, ha fet alguns preparatius de marxa.

Los senyors Tresserra, Barbier y Saderra se han brindat
a auxiliar gratis a los colerichs, en los hospitals que se ha-
bilitessin en cas de repediment de lo morbo.

Yols jugar que al últim ho haurien tingut tot, por, cor-
reutissas, mortis, meljes espantados, hospitals, hermanos,
fujitius, tot menos epidemia?

Una persona que desija guardar lo incògnit va presen-
tarse abi en la nostra Redacció pera manifestarnos que en lo
desgraciad cas de que 'l colera 's desarrollés de una mane-
ra alarmant en aquesta ciutat, se obliga, sense gratificació
de cap especie, a tancar la casa y tocar 'l dos.

¡Itasgos com aquest no necesitan comentar!

Jo no sé per què diantre la gent ha de tenir por del có-
lera, sabent que pot ser, en la única enfermedad que no mata.
per dicho no 'he dich, sino que sempre obra ab fonament,
ó impulsada per justa causa.

Escollens a tothom que, parlant de las victimas, os diu:
—¡Cai! ¡cái! s'ha fer un panxo de figas, y per posara s'hi
clava un porró de ayurveda! ¡Després diran do 'l colera!

—Figuris que ja ababa, por bñ, y així que 's lleva, surt al
balcó en manijes de camisa.

—¡Va ballar tota la nit a ca 'n Gibert, y després, suada
cometabla, se 'n entra a ca 'l Mallorquí a pendre un gelat!

—Menjaba cualsevol porqueria, sortia a las nits, va te-
nir un disgust, la por la mort, va pendre un bany,
etc., etc., etc.

Ara bñ: per tranquil·litzar els ánimos, los partes oficials
que s'envian a las redaccions dels periódichs deuran deta-
llar mos, y especificar en la secció del colera las rahons
que ha tingut aquell infelís, per endursen algú, y, g.:

De pebrots y tomatechs Tants.
De un tip de ballar Tants altres.
De rabidassas Quants.
De pèl Quants altres.

Total.

Tants.

De aquesta manera s' anomenarian a las cosas per son
veritable nom, y 's veuria que 'l colera es un çpèra de bñ,
que no s'fica ab ningú que no l' inquieti, y que las defen-
sions no son tals defencions, sino suicidis indirectes.

Se troba ja entre nosaltres de retorn de sa expedició a
Berza, y no a Vich, com equivocadamente habiam dit, lo
nostre amic y company de redacció D. Pau Buñyegues.

La tornada d' en Buñyegues en las actuals circunstancias.

HISTORIA DE UN VIAGERO TERRIBLE.

